
Takáts Gyula

AZ ÁRNYÉK ÜSZKIBE

Üres szőlők
rossz pincéi közé
ki más is nézne be?...
Kóbor rigász
és néha még
a régi zölddel
Egry és Chagall talán?...

Egry és Chagall
s velük a mindentűli
lüktető lilák...
És a sok faházból
merre és ha volt,
hol is az a falu?
A sok csokor virág
és a sárga szoba,
a piros szőrű ló
a cirkusz fényibe?...

Közöttük egyre
azt kereste Csu,
hol is a volt
és rajtuk át
a mindentűli még tovább?...

És szeme fölé
emelve tenyerét
az árnyék fénylő üszkibe
hol is a szirt
és benne az a kék
– ha szólított –,
a rózsaszín bazalt falán?...

Sehol, sehol
visszhang, se fal,
ahol a fény-esőben
lángolt a nap
és rajta át,
mint költemény
az orrvitorla szállt...

És keresve, csak mindig tovább
a szőlőkertjin át
vállát mintha érintené,
minthogyha a halál...

Ki más is nézne be?
Se a rigász... se ők,
de jönnek, jönnek és már
egyre csak azok, azok,
– a kerten és küszöbön át –
az egyre feketébb lilák...

AMIT A VAN SZIKLÁJA ÉS A HEGY

És pincéjén
ragyog a tölgy.
Árnyékkal és
gyökérrel izen...
És pincéjébe nő az ég,
behálózva Csu Fu
boltos pincefalát...

És mint hajdanán az ős
a sziklafalra
rajzolja írta,
ami volt,
Csu Fu maga,
amit a sziklák
és az ég
s a mamuttalpu
van izen...

Igy él Csu Fu
az omló és biztos jelek
pincéi és hordói közt
évezreket lapozva át
s bár döng a talp,
ki tudja mért s kinek
írja csak Csu Fu,
amit a van sziklája
és a hegy izen tovább...